

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2023, sp. zn. 5 Tdo 1027/2023, ECLI:CZ:NS:2023:5.TDO.1027.2023.1

Číslo: 17/2024

Právní věta:

Insolvenční správce ustanovený v insolvenčním řízení, které je vedeno ve věci úpadku obviněné právnické osoby, není osobou, která může činit úkony za obviněnou právnickou osobu podle § 21 odst. 1 o. s. ř. a § 34 odst. 1 t. o. p. o., ani ji zastupovat jako zmocněnec podle § 34 odst. 2 t. o. p. o. či jako opatrovník podle § 34 odst. 5 t. o. p. o. Proto ani nemůže zvolit obviněné právnické osobě (dlužníku) obhájce a iniciovat tak za ni podání dovolání.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 15.11.2023

Spisová značka: 5 Tdo 1027/2023

Číslo rozhodnutí: 17

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání, Insolvenční správce, Řízení proti právnické osobě, Zastupování právnické osoby v trestním řízení

Předpisy: § 265d odst. 2 tr. ř.

§ 34 odst. 1 t. o. p. o.

§ 34 odst. 2 t. o. p. o.

§ 34 odst. 5 t. o. p. o.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. c) tr. ř. odmítl dovolání, které podala AS ZIZLAVSKY, v. o. s., insolvenční správkyně obviněné právnické osoby, obchodní společnosti R. Š., s.r.o., proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 3. 2023, sp. zn. 4 To 5/2023, který rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 3 T 49/2020.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2022, sp. zn. 3 T 49/2020, byla obviněná obchodní společnost R. Š., s. r. o. (dále též jen „obviněná“), uznána vinnou zločinem poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve

znění pozdějších předpisů (dále též jen „tr. zákoník“). Za tento zločin uložil krajský soud obviněné podle § 222 odst. 2 tr. zákoníku (správně § 222 odst. 4 tr. zákoníku – pozn. Nejvyššího soudu) ve spojení s § 20 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „t. o. p. o.“), a § 73 odst. 3 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu podnikatelské činnosti záležející v pronájmu nemovitostí, bytů a nebytových prostor a výrobě, obchodě a službách neuvedených v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, a to na dobu sedmi let. Stejným rozsudkem bylo rozhodnuto rovněž o vině a trestu spoluobviněného M. B. V adhezním řízení krajský soud podle § 228 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „tr. ř.“), uložil spoluobviněnému M. B. povinnost zaplatit poškozeným B. O. a H. O. na náhradu škody částku ve výši 35 200 000 Kč a podle § 229 odst. 1 tr. ř. zároveň odkázal další označené poškozené s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti citovanému rozsudku podali odvolání obviněný M. B., v neprospěch obou obviněných také státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze a někteří poškození. Vrchní soud v Praze rozhodl o všech odvoláních rozsudkem ze dne 23. 3. 2023, sp. zn. 4 To 5/2023, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), d), f) tr. ř. z podnětu odvolání obviněného M. B., státního zástupce a poškozených manželů O. napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že oba obviněné uznal vinnými zločinem poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, obviněnou právnickou osobu s odkazem na § 8 odst. 2 písm. a) t. o. p. o. Za tento zločin vrchní soud odsoudil obviněnou právnickou osobu ke stejnému trestu, jaký jí byl uložen rozsudkem krajského soudu a rozhodl rovněž o trestu spoluobviněného M. B. V adhezním řízení vrchní soud podle § 228 odst. 1 tr. ř. uložil oběma obviněným povinnost zaplatit společně a nerozdílně poškozeným B. O. a jeho manželce H. O. na náhradu škody částku ve výši 35 200 000 Kč a ostatní poškozené podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázal s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Další podaná odvolání Vrchní soud v Praze podle § 256 tr. ř. zamítl jako nedůvodná.

3. Skutek, jímž byli obviněni uznáni vinnými, je podrobně popsán v rozhodnutích soudů obou stupňů, která jsou stranám dobře známa a rovněž s ohledem na způsob rozhodnutí Nejvyššího soudu na ně lze plně odkázat.

II.

Dovolání insolvenční správkyne obviněné právnické osoby

4. Uvedený rozsudek Vrchního soudu v Praze napadla insolvenční správkyne obviněné obchodní společnosti R. Š., s. r. o., obchodní společnost AS ZIZLAVSKY, v. o. s. (dále též jen „insolvenční správkyne“), dovoláním a učinila tak prostřednictvím advokáta. Tato věc byla původně vedena u Nejvyššího soudu společně s trestní věcí spoluobviněného M. B. pod sp. zn. [5 Tdo 821/2023](#). Vzhledem k očekávanému delšímu projednání dovolání jmenovaného spoluobviněného rozhodl Nejvyšší soud v zájmu ekonomie řízení usnesením ze dne 31. 10. 2023, sp. zn. [5 Tdo 821/2023-I](#), o vyloučení trestní věci obviněné obchodní společnosti R. Š., s. r. o., ze společného řízení k samostatnému projednání a rozhodnutí.

5. Insolvenční správkyne směřovala své výhrady výlučně proti výroku napadeného rozsudku, jímž byli oba obviněni uznáni povinnými zaplatit na náhradu škody poškozeným manželům O. společně a nerozdílně částku 35 200 000 Kč. Úvodem připomněla, že dne 23. 12. 2021 bylo zahájeno u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci insolvenční řízení ve věci úpadku obchodní společnosti R. Š., s. r. o., insolvenční správkyne byla ustanovena AS ZIZLAVSKY, v. o. s., s tím, že následně bylo tímtož soudem rozhodnuto o prohlášení konkursu na majetek dlužníka. Své oprávnění k využití dovolání jako mimořádného opravného prostředku v trestním řízení vedeném proti právnické osobě, která je v úpadku a na jejíž majetek byl prohlášen konkurs, dovodila insolvenční

správkyně z ustanovení § 246 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „IZ“).

6. V dovolání uplatnila insolvenční správkyňe dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., jehož naplnění spatřuje stručně shrnuto v tom, že vrchní soud nesprávně uložil obviněné povinnost nahradit poškozeným manželům O. škodu ve shora uvedené výši, přestože v době rozhodnutí soudu již probíhalo ohledně obviněné insolvenční řízení a oba jmenovaní poškození se do něho přihlásili jako věřitelé se stejnou pohledávkou, již uplatnili i v trestním řízení z pozice poškozených. Vzhledem k tomu, že pohledávka manželů O., jak byla zjištěna v insolvenčním řízení, je shodná s částkou, v jaké zavázal Vrchní soud v Praze v napadeném rozsudku obviněnou právnickou osobu (dlužníka) k náhradě škody stejným věřitelům, považuje insolvenční správkyňe tento výrok za nepřípustnou duplicitu bezprecedentně zvýhodňující jmenované poškozené oproti ostatním přihlášeným věřitelům obviněné (dlužníka). Domnívá se, že za dané procesní situace byl Vrchní soud v Praze povinen v souladu s § 229 odst. 1 tr. ř. odkázat poškozené manžele O. s jejich nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních a nechat jejich pohledávky vypořádat v probíhajícím insolvenčním řízení podle pravidel vyplývajících z insolvenčního zákona. Insolvenční správkyňe proto navrhla, aby Nejvyšší soud částečně zrušil výše citovaný rozsudek Vrchního soudu v Praze v rozsahu napadeného výroku a dále sám rozhodl tak, že povinnost k náhradě škody poškozeným manželům O. vyslovil výlučně spoluobviněnému M. B.

7. Nejvyšší státní zástupce nevyužil svého práva vyjádřit se k podanému dovolání. Naproti tomu se k němu vyjádřili poškození B. O. a jeho manželka H. O. prostřednictvím své společné zmocněnkyně. Ve svém podání vyjádřili přesvědčení o tom, že trestní řád ani žádný jiný právní předpis neumožňuje insolvenčnímu správci podat dovolání. Navrhli proto, aby je Nejvyšší soud odmítl jako podané osobou neoprávněnou podle § 265i odst. 1 písm. c) tr. ř.

III.

Posouzení podmínek pro projednání dovolání

8. Nejvyšší soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny formální podmínky pro konání dovolacího řízení na podkladě podání předloženého insolvenční správkyňi, především, zda jde o osobu oprávněnou podat v trestním řízení dovolání. Podle § 265d odst. 1 tr. ř. mohou dovolání podat (a) nejvyšší státní zástupce, (b) příslušný orgán Úřadu evropského veřejného žalobce, pokud veřejnou žalobu před soudem zastupoval evropský pověřený žalobce nebo evropský žalobce, a (c) obviněný prostřednictvím obhájce (srov. též § 265d odst. 2 tr. ř.). Tento výčet je taxativní, a je tudíž nepochybné, že žádná další osoba (například ministr spravedlnosti) nemůže podat dovolání, a to ani tehdy, jestliže vystupovala v původním řízení v procesním postavení strany, například poškozený nebo zúčastněná osoba. Vzhledem k tomu, že dovolání je mimořádným opravným prostředkem, kterým je napadáno již pravomocné rozhodnutí soudu druhého stupně, nejsou k jeho podání oprávněny ani osoby vyjmenované v § 247 odst. 2 tr. ř., jimž svědčí právo podat ve prospěch obžalovaného odvolání, tedy řádný opravný prostředek. Pro posouzení aktivní legitimace insolvenční správkyňe k podání dovolání v posuzované trestní věci proto bylo nutné vypořádat se s otázkou, zda jde o osobu, jež je oprávněna v trestním řízení vystupovat jménem či za obviněnou právnickou osobu, tedy dlužníka.

9. Nejprve je třeba připomenout, že podle § 34 odst. 1 t. o. p. o. činí za právnickou osobu v (trestním) řízení úkony ten, kdo je k tomu oprávněn v řízení před soudem podle občanského soudního řádu. Tato osoba musí prokázat své oprávnění k činění úkonů za právnickou osobu (např. písemné pověření zaměstnance právnické osoby od jejího statutárního orgánu, prokuristy, pokud je oprávněn právnickou osobu zastupovat samostatně, či vedoucího odštěpného závodu). Podle § 34 odst. 2 t. o. p. o. si právnická osoba může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V řízení může za právnickou osobu činit úkony

současně jen jedna osoba určená podle § 34 odst. 1 nebo odst. 2 t. o. p. o. Dále platí, že takovou jedinou osobou (§ 34 odst. 3 t. o. p. o.) nemůže být obviněný, poškozený nebo svědek vystupující v téže věci (§ 34 odst. 4 t. o. p. o.).

10. Jak vyplývá z výše citovaných ustanovení zákona o trestní odpovědnosti právnických osob, pro určení osoby oprávněné činit za právnickou osobu úkony v trestním řízení je třeba primárně vycházet z hledisek pro jednání právnické osoby, jak jsou vymezena v procesní normě týkající se občanského soudního řízení. Zákodárce zde využil odkaz na zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „o. s. ř.“), jenž ve svém § 21 odst. 1 nejprve stanoví, které konkrétní osoby mohou právně jednat za právnickou osobu. Jde o (a) člena jejího statutárního orgánu, (b) jejího zaměstnance (člena) pověřeného k tomu statutárním orgánem, (c) vedoucího jejího odštěpného závodu, jde-li o věci týkající se tohoto závodu, nebo (d) jejího prokuristu, může-li podle udělené prokury jednat samostatně.

11. Komentářová literatura zastává názor, že na jednání za právnickou osobu v trestním řízení se v nezbytné míře neodporující zákonu o trestní odpovědnosti právnických osob nebo povaze věci použijí také další odstavce ustanovení § 21 o. s. ř., které vylučují jednání osob uvedených v jeho odstavci 1 (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní odpovědnost právnických osob. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 732 a násl.). Podle § 21 odst. 2 o. s. ř. se prvního odstavce nepoužije, stanoví-li tento nebo zvláštní zákon, že za právnickou osobu jednájí jiné osoby. Jako příklad lze uvést jednání likvidátorem v případě, že je právnická osoba v likvidaci (§ 189 a § 193 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů; srov. FENYK, J. a kol. Zákon o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim. Komentář. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018, s. 187). Takovým zvláštním zákonem by potenciálně mohl být rovněž insolvenční zákon, na nějž insolvenční správkyně odkazovala, který v § 246 odst. 1 větě první stanoví, že prohlášením konkursu přechází na insolvenčního správce oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší dlužníku, pokud souvisí s majetkovou podstatou. Při hlubším zkoumání této otázky je však nutno odmítnout konstrukci umožňující insolvenčnímu správci činit za právnickou osobu v trestním řízení úkony, a tedy případně i podat dovolání, a to z níže uvedených důvodů.

12. V první řadě je třeba připomenout, že přechod oprávnění dlužníka nakládat se svým majetkem, resp. s majetkovou podstatou na insolvenčního správce ve smyslu § 246 odst. 1 IZ nečiní z dlužníka osobu, která by ztratila způsobilost být účastníkem řízení v řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do majetkové podstaty, ani způsobilost procesní (srov. rozhodnutí č. [17/1998](#) Sb. rozh. obč. a stanovisko č. [52/1998](#), bod XXIII. Sb. rozh. obč., též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2018, sp. zn. [29 Cdo 819/2018](#)). K obdobné situaci týkající se dispozičních oprávnění insolvenčního správce k majetkové podstatě dochází též ve smyslu § 229 odst. 3 písm. c) IZ, podle něhož nestanoví-li insolvenční zákon jinak, je takovou oprávněnou osobou v době následující po prohlášení konkursu na majetek dlužníka právě ustanovený insolvenční správce. Soudní praxe v návaznosti na zákonnou úpravu tedy učinila poměrně jasný závěr, podle něhož dlužník je i po prohlášení konkursu na jeho majetek způsobilý svým procesním úkonem (podanou žalobou) zahájit soudní řízení a docílit vydání meritorního rozhodnutí, byť by vzhledem k nedostatku dispozičního oprávnění šlo o rozhodnutí zamítavé. V rámci výkladu této otázky je tudíž třeba důsledně odlišovat procesní úkony samotného dlužníka od úkonů insolvenčního správce, který v případných soudních řízeních týkajících se majetkové podstaty nevystupuje jako zástupce dlužníka (srov. výše citované rozhodnutí č. [17/1998](#) Sb. rozh. obč.; srov. též § 40 odst. 3 věta první IZ, podle něhož insolvenční správce jedná svým jménem na účet dlužníka, pokud na něho přešlo oprávnění nakládat s majetkovou podstatou). Již z tohoto důvodu nelze dospět k závěru, že by vznik účinků prohlášení konkursu na majetek dlužníka měl z jednání za právnickou osobu – dlužníka vylučovat osoby uvedené v § 21 odst. 1 o. s. ř. Speciální úprava obsažená v § 20 IZ týkající se zastoupení účastníků insolvenčního řízení v podstatě rovněž

nezbavuje statutární orgán právnické osoby odpovědnosti plynoucí z jeho pozice statutárního orgánu v insolvenčním řízení, což je dalším argumentem pro závěr, podle něhož insolvenční správce nemůže zastupovat dlužníka. Na podporu vyslovených úvah ohledně postavení insolvenčního správce v jiném než insolvenčním řízení považuje Nejvyšší soud za vhodné připomenout například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2023, sp. zn. [24 Cdo 1476/2022](#), podle něhož insolvenční správce dlužníka, o němž lze mít důvodně za to, že je zůstavitelovým dědicem, není účastníkem řízení při projednání pozůstalosti. Dojde-li k tomu, že usnesení o dědictví nabude právní moci, je toto řízení skončeno a skutečnost, že dlužník činil v řízení o pozůstalosti právní jednání, v jejichž důsledku z dědictví obdržel méně, než činí jeho dědický podíl, bez souhlasu insolvenčního správce, nemůže ovlivnit nastalý účinek právní moci rozhodnutí o dědictví.

13. V návaznosti na výše uvedené je vhodné ještě poukázat na samotné postavení, které zákon insolvenčnímu správci přiznává. Jak již bylo zmíněno, v insolvenčním řízení jde o procesní subjekt (§ 9 IZ), osobu odlišnou od účastníků řízení (§ 14 IZ) i zástupců účastníků řízení (§ 20 IZ), která vykonává procesní práva a plní procesní povinnosti, stanovené jí insolvenčním zákonem. Insolvenční správce nezastává roli zástupce dlužníka, ani roli zástupce věřitelů (srov. rozhodnutí č. [10/2016](#) Sb. rozh. obč.), nýbrž hájí veřejný zájem, který se prolíná celým insolvenčním zákonem a naplňuje jeho účel (JURÁŠ, M. § 9 [Procesní subjekty]. In: SPRINZ, P. a kol. Insolvenční zákon. 1. vydání, 4. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2023 [online], marg. č. 16; [cit. 2023-11-15]. Dostupné na: <https://www.beck-online.cz>). Insolvenční správce a úpadce tedy stojí po celou dobu insolvenčního řízení vedle sebe, v některých fázích tohoto řízení mohou stát také proti sobě. Nicméně v této souvislosti nelze přehlížet ustanovení § 36 odst. 1 IZ, podle něhož je insolvenční správce povinen při výkonu funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí; je povinen vyvinout veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat, aby věřitelé byli uspokojeni v co nejvyšší míře. Společnému zájmu věřitelů je povinen dát při výkonu funkce přednost před zájmy vlastními i před zájmy jiných osob. V praxi přitom nelze vyloučit situace, v nichž někteří z věřitelů, jejichž uspokojení musí insolvenční správce v souladu s citovaným ustanovením fakticky podřadit své vlastní zájmy i zájmy dlužníka (jiné osoby), mohou být zároveň poškozenými v souběžně probíhajícím trestním řízení. Je tomu tak ostatně rovněž v posuzované trestní věci, v níž zájmy poškozených manželů O. (přihlášených věřitelů v insolvenčním řízení) jsou z povahy věci ve střetu se zájmy obviněné právnické osoby (dlužníka) i jejich ostatních věřitelů. Podstatné je i to, že ve vybraných fázích insolvenčního řízení mohou insolvenční správce a dlužník vystupovat i přímo proti sobě, například při zjišťování majetkové podstaty postupem podle § 209 a násl. IZ. Úkolem insolvenčního správce je naplnit účel insolvenčního řízení, k čemuž má vést jeho vystupování v průběhu insolvenčního řízení, insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn [§ 5 písm. a) IZ]. Proto se vztah insolvenčního správce k jednotlivým účastníkům může dostat do určitého rozporného zájmu nejen k úpadci samotnému, ale též k některým z věřitelů, resp. může nastat i nesoulad mezi zájmy jednotlivých věřitelů navzájem. V této souvislosti nelze opomenout, že možnost jednání insolvenčního správce za obviněnou právnickou osobu v trestním řízení by podle Nejvyššího soudu byla vyloučena rovněž s odkazem na § 21 odst. 4 o. s. ř., podle něhož nemůže za právnickou osobu jednat ten, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy právnické osoby (srov. přiměřeně též rozsudek Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 21. 3. 2023, sp. zn. 6 To 54/2022, dostupný na <https://www.beck-online.cz>).

14. S ohledem na všechny shora popsané skutečnosti nepovažuje Nejvyšší soud za žádoucí připustit situaci, aby úkony v trestním řízení za obviněnou právnickou osobu činila osoba, která v řízení vedeném ohledně úpadku právnické osoby jako dlužníka vystupuje zároveň v pozici insolvenčního správce, a to ať už jako osoba oprávněná podle občanského soudního řádu (§ 34 odst. 1 t. o. p. o.), zvolený zmocněnec (§ 34 odst. 2 t. o. p. o.), případně též jako soudem ustanovený opatrovník (§ 34 odst. 5 t. o. p. o.). Z toho také vyplývá, že insolvenční správce ani nemůže obviněné právnické osobě za účelem podání dovolání zvolit obhájce, a případně tak iniciovat podání dovolání obviněným

prostřednictvím obhájce (§ 33 odst. 1 věta třetí a § 37 tr. ř. ve spojení s § 35 odst. 1 t. o. p. o.). Pokud insolvenční správce, případně jím zmocněný advokát, učiní v trestním řízení podání označené jako dovolání, jde pouze o projev jeho vlastní vůle, nikoli o úkon, k němuž by byl oprávněn v trestní věci obviněné právnické osoby. V této souvislosti lze rovněž opětovně zmínit, že podle § 265d odst. 1 tr. ř. je oprávněn podat dovolání pouze taxativně vymezený okruh osob, mezi nimiž insolvenční správce není zařazen. Z toho plyne, že insolvenční správce nemůže ani vystupovat v trestním řízení vedeném proti obviněné právnické osobě vlastním jménem, nepřísluší mu tudíž samostatné dovolací právo.

15. Pro úplnost je třeba dodat, že za této procesní situace nepřichází v úvahu ani použití ustanovení § 265d odst. 2 tr. ř., které se uplatní jen ohledně dovolání, resp. podání učiněného obviněným, popřípadě osobami oprávněnými podat v jeho prospěch odvolání. Vzhledem k tomu, že insolvenční správce nereprezentuje v trestním řízení obviněnou právnickou osobu a nejde ani o osobu, která by mohla v její prospěch podat odvolání (§ 247 odst. 2 tr. ř.), nutno na dovolání jako mimořádný opravný prostředek, které insolvenční správce v posuzované trestní věci obviněné právnické osoby - obchodní společnosti R. Š., s. r. o., podala, nahlížet obdobně jako na dovolání poškozeného (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2005, sp. zn. [11 Tdo 1390/2005](#), uveřejněné v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, roč. 2006, sv. 21 pod č. T 851), případně též zúčastněné osoby a odmítnout je podle § 265i odst. 1 písm. c) tr. ř.

IV. Závěrečné shrnutí

16. Nejvyšší soud tedy z uvedených důvodů dospěl k závěru, že obchodní společnost AS ZIZLAVSKY, v. o. s., vystupující v posuzované trestní věci v postavení insolvenční správce obviněné právnické osoby - obchodní společnosti R. Š., s. r. o., není osobou, které přísluší právo podat dovolání. Proto je podle § 265i odst. 1 písm. c) tr. ř. odmítl jako podané osobou neoprávněnou, aniž by podle § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumával zákonnost a odůvodněnost napadeného rozhodnutí nebo jemu předcházejícího řízení. Za splnění podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. mohl Nejvyšší soud učinit toto rozhodnutí v neveřejném zasedání.